

2020. október 18. Igehirdetés

2Sám 15,19-32

A hűség próbája

Imádság: Mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztusban! Hálaadással magasztalunk, hogy mindig megkereshetünk, így a mai napon is. Te vagy nekünk a menedék, a kőszikla, amire állva biztonságban lehetünk. Mert hová is mennénk, ha nem Tehozzád? Kitől várnánk erőt, békességet, útmutatást, ha nem Tőled? Urunk, szeretnénk még közelebb kerülni Hozzád, átélni, hogy most ketten vagyunk, Te és én. Erre van szükségünk, mert semmi sem fogható ahhoz, amikor jelenlétedbe helyezkedhetünk. Ezért kérünk, tisztítsd meg szívünket, és távolíts el mindent, ami el akarná vonni a figyelmünket. Segíts, hogy ne magunkra figyeljünk, és tudjunk ellenállni a sátánnak, aki azt szeretné elérni, hogy csak magunkkal foglalkozzunk. Hadd ne figyeljünk érzéseinkre, hanem egyedül a Te igédre. Sátán azt akarja, hogy ne halljuk meg azt, amit nekünk mondasz, mert a célja, hogy ne üdvözljünk. Azonban most teljes szívünkben Rád figyelünk, mert Te megmutattad, hogy szeretsz. Emberré lettél, Életed adtad az Úr Jézus Krisztusban értünk. És ez azt üzeni, hogy ma sem hagysz magunkra, és jót akarsz nekünk. Csak nem úgy, ahogyan ez a világ adja a jót. Mert amit a világ kínál, amögött elbutulás, rabbá válás és pusztulás van. Te pedig azt akarod, hogy amit a sátán lerontott, azt felépítsd, a ráncoktól pedig meg akarsz szabadítani. A Te követésed a szabadság. Kérünk, őrizd meg ebben, és könyörülj, hogy mindig megmaradjunk a Te szeretetedben. Ámen!

Mielőtt belemélyedünk a mostani szakasz tanulmányozásába, azt kérem, vegyük elő a Bibliánkat, és az ezt megelőző verseket is olvassuk el. Aki pedig nem a Vezérfonal szerint olvassa az Igét, az a korábbi fejezeteket is olvassa el. Ha így teszünk, látni fogjuk az összefüggést, mert a Szentírás nem egymástól független történetek gyűjteménye, hanem Isten Szentlelkének az üzenetei. Ezek az üzenetek Isten népe életébe érkeztek meg. Ez azt jelenti, hogy a Biblia írásai a történelemben élő emberekhez szóltak, mindig egy bizonyos élethelyzetben. Ha ezt szemünk előtt tartjuk, akkor közelebb jön hozzánk az ősi szöveg, és meglátjuk azt is, hogy ma is szól. A Bibliát az különbözteti meg más könyvektől, hogy minden korban aktuális, minden korban szól az olvasóhoz. Tulajdonképpen azért is vesszük kézbe, hogy halljuk, mit mond nekünk az Úr. Csakis így érdemes kézbe venni. Ezzel az alázattal és nyitottsággal, hogy én most az élő Isten színe előtt állok. Őt hallgatom, ezért odairányítom a figyelmemet, ahogy énekeljük: lelkem megfeszül és a hallásban segít.

Tehát úgy olvassuk ezt a történetet, és úgy figyeljünk rá, hogy ez Isten gyermekének, választott eszközének az életének egy szakaszát mutatja. Ezek a lapok azonban nem a legfényesebbek Dávid életéből. Nem mondhatjuk, hogy élete csúcán van. Mindez rámutat arra, hogy ha a hívő ember kiesik az Úrral való kapcsolatból, ha elhagyja a térerőt, elbukik. Sátán mindig tette kész, neki jól jön a hívők bukása, mert azonnal mondhatja: látjátok, ilyenek a hívők, ők sem különbek a többi embernél. Igen, Dávid elbukott, vétkezett az Úr ellen, és ennek meglesznek a távolabbra ható következményei, de amikor a próféta szembesíti tettével, mély bűnbánatot tart. Nem csinál vétkéből dicsőséget, hanem sír miatta, és kéri az Urat, hogy tisztítsa meg izsóppal. Ezzel kifejezi: a bűntől csak az Úr vére tisztíthat meg. Nincs más.

Dávid menekülni kényszerül fia, Absolon hatalmi törekvései elől. Harc helyett a menekülést választja. Ezzel megmutatja: van más megoldás is. Lehet az Úrra tekintve elengedni a pozíciót, azt

a helyet, ami eddig fontos volt. Dávid az Úrra bízta magát. Nem harcol fölöslegesen, megtanulta már, hogy az Úr kezében az élete, és rá tudja már magát bízni. Ezt láthatjuk a szavaiból: „Ha kedves leszek az ÚR előtt, ismét hazahoz engem, és látnom engedi azt és az ő sátrát. Ha pedig ezt mondja: Nem gyönyörködöm benned, íme itt vagyok, cselekedjék velem úgy, ahogy neki tetszik” (26). Tulajdonképpen kimondja: legyen meg a Te akaratod. És ezt békességgel mondja. Nem lázong az Úr ellen, hanem elfogadja döntését. Mi van a szívünkben, amikor megváltozik az életünk, már nem úgy mennek a dolgok, mint eddig? Megkopik az egészségünk, elfogy az erőnk, röpülnek fölöttünk az évek – hogyan fogadjuk? Zúgolódunk, lázozunk? Miért én, miért nekem kell mind ezt átélnem, vagy letesszük az Úr kezébe hittel?

Dávid szavaiban és magatartásában benne van a teljes Istenre való hagyatkozás, amiben a reménység is megtalálható. Nem rezignáltság, életuntság tükröződik mindabban, amit mond, hanem a tökéletes bizalom Istenben. Honnan tudjuk? Bízunk abban, hogy Isten ismét visszaviszi őt a városba, és megláthatja Isten ládáját. Isten ládája az Úr jelenlétét és közelségét fejezi ki. Dávid ebben a helyzetben is az Úr látását tartja fontosnak, bízunk abban, hogy majd ott, ahol a helye van, az Úr sátrában, megláthatja, és átélheti, mint már annyiszor, hogy itt van Isten.

Dávid most megfosztattott attól, hogy bemenjen a szent sátorba, menekülnie kell. Elhagyja Jeruzsálemet, de a sátor, a láda marad. Most nem tud oda bemenni és az Úr jelenlétebe helyezkedni, de mihelyst változik a helyzet, és az Úr visszahozza, újra bemegy a sátorba, újra keresi az Urat, és Neki ad majd hálát.

Dávid király most egy rendkívüli helyzetet él át, el kell hagynia Jeruzsálemet, megszokott élete felborul, nem mehet a szent sátorba istentiszteletra, de a kapcsolata megmarad az Úrral. Menekülés közben is keresi Őt, imádkozik, az Úrtól kér segítséget. Istent kéri, avatkozzon közbe, hiúsítsa meg Ahitófel tanácsát. Mi is ismét rendkívüli helyzetet élünk meg, mert amikor Isten népe nem mehet istentiszteletra, nem gyülekezhet, és így közösen nem tud az Úrhoz fordulni, az mindig rendkívüli helyzet. Mert nem az a különleges és rendkívüli, hogy bizonyos rendelkezések beleszólnak mindennapi életünkbe, hanem az, hogy nem lehetünk az Úr házában. Ennek rendkívülinek, nem természetesnek kell lenni. De vajon hogyan éljük meg? Ott van bennünk is a vágy Isten után?

Dávid megmutatja, hogy ha nem is mehet a sátorba, de Istennel továbbra is kapcsolatban lehet, ott, ahol éppen van. Így azután mi is, ha nem is mehetünk a templomba, ragadjuk meg azt a lehetőséget, hogy Istent az otthonunkban is segítségül hívhatjuk. Lakásunkban is kommunikálhatunk Vele. Mert mi lehetünk korlátozva, akadályok állhatnak elénk, de az Urat senki nem tudja korlátozni, befolyásolni. Ahol hívják, ott Ő jelen van. Kötelezzen hálára minket az, hogy Isten mindig mindenre előre felkészül, és ezt tette most is. Előre ideadta kezünkbe a Bibliát, és alakította a technika fejlődését, hogy ebben a helyzetben is hallgathassunk igét, élhessünk lelki táplálékkal. Isten törődik a népével, és amikor úgy látjuk, mint a pusztában vándorló nép, hogy nincs mit enni, csodát tesz. Mert mindaz, ami ma lehetővé válik, azért történik, hogy Isten így gondoskodjon éhező, szomjazó gyermekeiről. A technikai fejlődés is Isten országáért megy végbe. Isten felhasználja ezeket az eszközöket az örök és életet adó evangélium hirdetésére. A lehetőség adva van, de éljünk vele! Olvassuk és hallgassuk az igét. Keressük Urunkat, kutassuk akaratát! Használjuk fel jól ezt a lehetőséget, addig, amíg lehet. Ha pedig már itt tartunk, bűnbánattal gondoljuk végig, hogy megbecsültük-e igazán azt az időszakot, amikor újra lehetett istentiszteletra járni? Élünk-e vele? Nem gondoltuk-e úgy, hogy túl vagyunk a szüneten, és újra már nem fog ez megtörténni? Majd elmegyek később, majd olvasom az igét máskor, most van más dolgom. Ne feledjük, ami egyszer vagy kétszer megtörténhet, az megtörténhet harmadszor is.

Dávid király menekülése a népe számára a hűség próbája. Most derül ki, mennyire szeretik a királyukat, és mit készek érte vállalni. A békesség időszakában nem volt nagy szám azt mondani, szeretem a királyt, kitartok mindenben mellette. De most, amikor egy új jelölt jelentkezik be, amikor menekülni kell, már kerülhet valamibe a király melletti kiállás a hűség. Amikor a tanítványok együtt vannak az Úr Jézussal, és Ő elmondja, hogy egyikük elárulja Őt, és mind magára hagyják szenvedései közepette, Péter felháborodottan tiltakozik. Ő ugyan nem tagadja meg Mesterét, ha

kell, börtönbe megy, és meg is hal Vele. Bizony, könnyű volt ezt ott, még a béke szigetén kimondani, de a főpap udvarán minden más megvilágításba kerül. Az ellenség udvarán már elfelejtődnek a szavak. Sokan itt is Absolont választják, átállnak mellé, mert minden időben első és legfontosabb a megélhetés. Sátán sűgja: a hűség nem számít, valahogy meg kell élni, és csak az a lényeg. Ahhoz pártolj, aki a megélhetésed biztosítja. Így azután sokan álltak Absolon oldalára.

A kísértés mindig akkor jelentkezik, amikor lehetőség is kínálkozik annak a megtételére, amit a világ kínál. Amíg nem volt ellenjelölt, nem volt próba sem. Addig nem volt kérdés, kinek az oldalán állok. Most lett kérdéssé. Ilyen megváltozott helyzetekben megpróbálja az Úr a hitünket. Kirtartok-e Mellette a megváltozott viszonyok között is? Ragaszkodok-e Hozzá, az ígéhez, akkor is, amikor nem mehetek istentiszteletre? Igazodok másokhoz, vagy hű maradok az én Uramhoz? Ez úgy is megmutatkozhat, hogy máskor ebben az időben elmentem az istentiszteletre, de a felvételt megnézhetem később is. Halaszd el, most így legalább nyugodtan végezheted a dolgaidat, sűgja a kísértő. Azonban én mondhatom azt, hogy ez az istentisztelet ideje, most fogom megnézni, meghallgatni. Most veszem kézbe az ígét, ez számomra az elcsendesedés ideje, és most lehetünk lélekben is együtt az Úr előtt. Ez az időszak a Királyhoz, Jézushoz való hűségünk próbája.

Ebben a menekülésben, a megváltozott élethelyzetben derül ki, hogy ragaszkodom az Úrhoz, fontos Ő nekem, megmaradok Mellette, vagy elmaradok Tőle. Ittaj nem zsidó férfi, és nem jeruzsálemi lakos. Maradhatna a hazájában, és ő mégis a királlyal megy. A királyt választja, pedig Dávid visszaküldi. Azonban ő megvallja, hogy a király mellett a helye. Vállalja az ő sorsát. Isten soha nem kényszerít senkit, Jézus nem erőszakkal hívta el a tanítványait, hanem mindig rájuk bízta a döntést. Itt is Ittaj dönt, Dávid nem kényszeríti, hanem elküldi, de ő a királyt választja. Mindig miénk a döntés, kit választunk, az Urat, vagy ezt a világot. Alkalmazkodunk a megváltozott élethez, vagy ragaszkodunk az Úrhoz? Egyszer sok ember nehéznek találta mindazt, amit Jézus mondott, úgy látták, nehezek azok a feltételek, amiket az Úr támaszt a követőivel szemben, ezért elmentek Tőle. Otthagyták, mert követelményt nem akartak. Ők arra vágytak, hogy Jézus teljesítse követeléseiket, de ők nem akartak engedelmeskedni Neki. Erre megkérdezte a tanítványokat: „Vajon ti is el akartok menni” (Jn 6,67)? Péter így válaszolt: „Uram, kihez mehetnénk? Örök élet beszéde van tenálad” (Jn 6,68). Mit válaszolsz az Úr kérdésére? Mit mondunk Neki? Maradunk Vele, vagy elmegyünk?

Ittaj gyönyörű vallást tesz, „ahol az én Uram, a király lesz, ott lesz a te szolgád is, akár élve, vagy halva” (21). Mi az én hitvallásom? Mit mondok az Úrnak? Pál is kimondta, hogy neki még az élete sem drága, csakhogy elvégezhesse azt a feladatot, amit az Úrtól kapott. Az Úr Jézus személye, a Vele való élő kapcsolat olyan, mint a legdrágább kincs, mindent megér. Mit ér nekem Isten országa? Mit ér nekem a kegyelem? A zsoltáros így szól: „kegyelmed jobb az életnél” (Zsolt 63,4). Pál apostol pedig örömmel vallja meg: „Most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének gazdagsága miatt, akiért kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem” (Fil 3,8). Jézus gazdagsága mellett minden eltörpül, amit ez a világ nyújthat. A szemét csak addig látszódik értéknek, amíg Jézust meg nem ismerjük. Mert a gyertya fénye is megfelelő, ha nincs más. Örül az ember, ha azzal is tud világítani, de ha a reflektort bekapcsoljuk, a gyertya fénye elhalványul, már nem lesz rá szükség. A világ apró kis fényecskéi elveszítik a világ Világosságával mellett jelentőségüket. Hagyjuk ott ezeket a hamis fényeket, a csillogó csomagolású szemetet, és fogadjuk el Isten drága ajándékát, Jézust, és Benne a kegyelmet!

Dávid helyzete emberileg reménytelennek tűnik, Absolon előnybe került, de Isten gyermeke nem esik pánikba. Nem dől a kardjába, mert nincs más megoldás. Nem látja sötétben a helyzetét. Miért? Mert Istenre tekint. Az első a számára, hogy ott, ahol van, keresi az Urat, és imádkozik. Elétárja a dolgokat, és kéri, hogy Ő avatkozzon közbe. Amikor megtudja, hogy a legjobb tanácsadója a fiához pártolt, akkor az Úrhoz fordul: „Kérlek, ó Uram, hiúsítsd meg Ahitófel tervét” (31.) Dávid hiszi, hogy Isten közbe tud avatkozni. Ő képes megakadályozni az ellenség tervét. Amikor úgy tűnik, nincs esély, akkor ő az Urat szólítja meg. Ismeri Őt, azért tud most Hozzá fordulni, és tisztában van azzal, hogy nincs az Úr előtt rejtve semmi. Soha ne feledjük, semmi nincs bebetonozva. Isten ma is képes a gonosz tervét meghiúsítani. De ahhoz, hogy ez így legyen, hittel kell

kérnünk. Ha nem kérjük, hogy avatkozzon közbe, nem teszi, mert az azt jelzi, hogy nekünk így is megfelel.

A Dávid utáni időkben is látunk olyat, hogy az ellenség meg akarja támadni Izráel népét. Azonban a legtitikosabb helyen kigondolt tervük is az izráeli király tudomására jut. Hogyan? Elizeus próféta imádkozik, kéri Istent, hogy cselekedjen, és az Úr kijelenti neki az ellenség szándékait. Isten gyermekei nincsenek sötétségben, mert kezükben van a lámpás, az ige. Ezen keresztül Isten tanácsolja övéit. Így azután megtapasztaljuk, hogy nem vagyunk magunkra hagyva. Isten jelen van, és van Nála megoldás. Ne engedjünk a csüggedésnek, és ne mondjuk soha: mit lehet itt tenni. Mit lehet? Azt, amit Dávid tett, imádkozni. Mi is kérhetjük Urunkat, hogy hiúsítsa meg a gonosz tervét. Kérhetjük, hogy avatkozzon be az életünkbe, a világ menetébe. Mert az igazi előrevivő változás mindig az Úrtól érkezik.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, köszönjük az igét, amin keresztül megbizonyosodhatunk szeretetedről és hűségéről. Jó látni, hogy minden élethelyzetben megtalálható vagy. Mindig és mindenütt Hozzád fordulhatunk. Te soha nem hagyod magukra a tieidet. Így bizonyosak vagyunk abban, hogy most sem vagy tőlünk távol. Ezért a kezedbe tesszük azzal a hittel az életünket és a jelenlegi helyzetet, hogy ezen Te tudsz változtatni. Van hatalmad arra, hogy újjá tedd az életünket, és megtarts a hitben. Kérünk, úgy formálj minket, hogy hűségesek maradjunk Hozzád. Végezd el bennünk, hogy mindig Téged válasszunk. Engedd felismerni, hogy a Veled való kapcsolat minden földi értéknél többet ér.

Segíts, hogy betegeinket is kezedbe tudjuk helyezni, és kérünk, Te adj erőt nekik a betegségük elhordozásához, és ha úgy kedves Előtted, adj gyógyulást! Mindenben legyen meg a Te akaratod. Ne engedd, hogy a félem elhatalmasodjon rajtunk! Könyörülj mindazokon, akik félnek a járványtól, és végezd el, hogy ez a helyzet Feléd fordítsa az emberek szívét. Ne várjunk mástól segítséget, csak egyedül Tőled, mert az emberi segítség mit sem ér! Adj erőt, Urunk, a hitben való megálláshoz, és vigasztald, erősítsd a gyászolókat. Ragyogtasd fel előttük is a húsvéti diadalt. Köszönjük, hogy meghallgatsz!

Ámen.